

Nr 30.

Av herr **Lindgren**, om ändring i 1 § lagen om skogsaccis och om virkestaxering.

Vid behandling av kommunalskatteförslaget vid 1920 års riksdag framhölls från olika håll i riksdagen, att den kombinerade inkomst- och fastighetsskattens införande skulle, i vad det gällde skog och skogsbruk, komma att bli en dubbelbeskattning, om 1912 års skogsaccis bibehölls. Saluvärdet av virke som avverkats är genom inkomst- och fastighetstaxeringen redan beskattat, medan skogen står på rot, vadan en avverknings-skatt sådan som skogsaccisen komme att sakna ett rättvist underlag. Man ansåg emellertid då, att skogsaccisen borde bibehållas, om än några modifikationerna i skogsbeskattningen borde företagas för att förta dubbelbeskattningens tryck för skogsägare.

I detta syfte framlade Kungl. Maj:t vid föregående riksdag en proposition, nr 246, vari föreslogs bland annat, att lagen den 11 oktober 1912 om skogsaccis borde förändras så, att denna, som förut utgått med två för hundra av det taxerade värdet, skulle nedsättas till en för hundra. I motiveringen härför anför Kungl. Maj:t, att riksdagsutskottet 1920 anslutit sig till den principiella uppfattningen, att en dubbelbeskattning av skogsvärdena förelåg, och att den enda utväg för undvikande av denna vore att tills vidare, intill dess skogsbeskattningen bleve definitivt ordnad, företaga en avkortning av accisen i någon form på den inkomstskatt från fastigheten, vilken översköte den egentliga fastighetsskatten.

I anslutning härtill hade också riksdagen i skrivelse nr 444 begärt, att Kungl. Maj:t skulle framlägga ett dylikt förslag till avkortning av skogsaccisen.

Riksdagen beslöt emellertid att avslå den kungl. propositionen i vad den gällde denna avkortning av skogsaccisen.

Även om man härvid förbigår, att riksdagen 1920 vid kommunal-skattelagens antagande gjorde en utfästelse, som den borde infria, så kräver väl rättvisa och billighet den åtgärden, att man vid all beskattning skall undvika en dubbling av skatteobjekt, hur små eller stora de nu än må vara. I här föreliggande fall är det ej heller endast de stora skogsägarna, som drabbas av skattedubblingen. Det är däremot så, att det just är de små skogsägarna, som drabbas hårdast av dubbelbeskattningen, icke minst därför, att deras förmåga att bära skattebördorna är i denna tid synnerligen vacklande. I en hel del provinser är det så, att jordbrukets folklager ha sin utkomst av kombinerat skogs- och jordbruk. Jordbruket förmår ej ensamt lämna de existensmedel, som krävas för försörjningen, varför man med skogsbruket måste söka utfylla de brister, som uppstå i hemhushållningen. Det är på dessa ekonomiskt svaga axlar, som man således kastat den dubbelbeskattning, som ingen, icke ens riksdagen, kan eller vill förneka, att den verkligen föreligger.

Den reservation, som följdes av den förslaget fällande första kammaren, har byggt motiveringen därpå, att ett bifall till Kungl. Maj:ts proposition skulle vara ett avståndstagande från riksdagens beslut i kommunal-skattefrågan och verka förskjutande i skattetrycket för kommunerna, då det tekniska utformandet av avdragen under vissa beskrivna förhållanden skulle leda därtill, att kommunerna skulle gå miste om halva skogsaccisen, utan att avsättning härför garanterades kommunen från annat håll.

Huru reservanternas kunnat komma till den uppfattningen, att avkastningen av skogsaccisen skulle visa »ett avståndstagande» från 1920 års beslut i kommunal-skattefrågan, är svårt att förstå. 1920 års riksdag framhöll i skrivelse nr 444 i sammanhang med kommunal-skattelagens införande, att riksdagen såsom »enda utväg för undvikande av dubbelbeskattning» föreslår en avkortning av skogsaccisen, och att Kungl. Maj:t tacktes med beaktande av de synpunkter, som i utskottet framförts, framlägga förslag härom.

Beträffande åter de skatteintäkter som kommunerna eventuellt skulle komma att gå miste om, så är det väl ej här frågans tyngdpunkt ligger.

Riksdagen har väl att i allra första hand se till, att rättvisa beskattningsåtgärder beslutas, och att medborgaren i verkligheten förmår att bära de skatter, som åläggas honom. En dubbelbeskattning, lagd på små jordbrukares axlar, kan aldrig försvaras såsom mänsklig.

Med anslutning härtill får jag hos riksdagen hemställa,

att riksdagen ville till förnyad behandling upptaga Kungl. Maj:ts proposition nr 946 för 1921 i vad denna avser ändring av § 1 i lagen av den 11 oktober 1912 om skogsaccis och virkestaxering och besluta den i propositionen föreslagna lydelsen:

§ 1.

För avverkat virke — — — skogsaccis. Skogsaccis utgår, räknat för etthundra kronor av virkets taxerade värde, med hälften av det belopp, vilket, under det år taxering sker, på grund av kommunal- och kyrkostämmors beslut sammanlagt utgöres inom kommunen för etthundra kronor skattepliktig inkomst, beräknad på sätt i förordningen om kommunalstyrelse på landet stadgas, dock icke mer än en för hundra av det taxerade värdet.

För avverkat virke — — — skogsvårdsavgift.

Stockholm den 18 januari 1922.

And. Lindgren,
Dingelvik.
